

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Ötezer egyetemi hallgató nyomora*

Forrás:

A Nép

Bp.

(Hely)

1921. 6. 28

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Ötezer egyetemi hallgató nyomora

Éhség és pusztulás — Nem segít a társadalom

— A NÉP tudósítójától —

Budapest, június 27.

Az egyetemeken rég befejeződtek már az előadások és az egyetemi hallgatók nagy része, amely eddig óradásból tartotta fenn magát, a nyári szünidő tartamára *kenyerét veszté*. Ezek az ifjak a legnagyobb kétségbeeséssel tekintenek a nyár elé, mert bár mindent megpróbáltak már és készséggel vállaltak volna minden munkát, a legnagyobb igyekezettel sem tudtak elhelyezkedni. Hogy valamiként segítsenek magukon, megalakították a *főiskolai hallgatók munkabizottságát*, melynek feladata lenne az egyetemi és főiskolai hallgatók számára a nyári szünidő tartamára *munkát szerezni* és ezáltal előkészíteni őket a következő és valószínűleg az eddigiekénél semmivel sem könnyebb évekre.

Ez a bizottság két irányban végez munkát: egyrészt összeírja a munkakereső egyetemi hallgatókat, másrészt ezzel párhuzamosan megkezdte a munkaalkalmak gyűjtését is.

Az első akció szép sikerrel járt, amennyiben az összeíró helyeken egymásra jelentkeznek a munkát kereső egyetemi hallgatók, ellenben a másik akció, legalább eddig, *kudarccal végződött*. Bárhova fordultak is, mindenütt

rideg visszautasításra találtak. Mint-hogy az idő előrehaladottsága a kérdés lehető leggyorsabb megoldását sürgette, az egyetemi hallgatók munkabizottsága a kultuskormányhoz fordult, hogy helyzetén segítsen. Ennek a lépésnek meg is lett az eredménye, amennyiben *Pekár Gyula* kultuszállamtitkár a múlt kedden ankétára hívta össze az érdekképviseleteket és az egyetemi hallgatók képviselőit. Az értekezleten résztvettek *Pekár Gyula* elnökletével a *GYOSZ*, a *Magyar Kereskedelmi és Iparkamara*, a *Magyar Kereskedelmi Csarnok*, az *OMKE* és a *TÉBE* kiküldöttei, valamint az egyetemi hallgatók képviselői. *Pekár Gyula* bejelentette, hogy

Budapesten 12.800 egyetemi hallgató van. Ezek közül 3000 családnál lakik, 4000 félig-meddig el van helyezve, a többi tehát, több, mint ötezer, majdnem éhenhal.

Már februárban is csak nagy áldozatokkal lehetett ezeket megmenteni. Most is van az államnak pénze az egyetemi hallgatók segélyezésére, de az már a következő évre szükséges és azt nem lehet a nyári időszakban felhasználni. Hasonlóképpen nem le-

het számítani az eddigi amerikai és angol segélyezésekre további folytatására, mert ezeknek az akcióknak a vezetői kijelentették, hogy nem tehetnek többé semmit az egyetemi ifjuság érdekében. Ilyenformán az *említett több, mint ötezer hallgatónak a nyár folyamán saját erejéből kell eltartania magát*. Kijelentette egyúttal azt is az államtitkár, hogy

az egyetemi ifjak *készek a legterheesebb és legközönségesebb munka végzésére is és csupán az a kívánságuk, hogy őket munkaalkalmakhoz juttassák*.

Felhiva tehát az érdekképviseletek kiküldötteit, hogy amennyiben bármit is tehetnének az ifjuság érdekében, azt ott nyomban az értekezleten jelentésük be.

Az érdekképviseletek megbízottai teljesen egybehangzó választ adtak. Előhozakodtak az ipar és kereskedelem pangásával, a magyar gazdasági élet válságával és bár kijelentették, hogy a maguk részéről *mindent megtesznek*, hozzátették azonban azt is, hogy *nem jósnak valami nagy sikert az egész akciónak*, mert hiszen ma az üzemek inkább redukcióval dolgoznak, nem valószínű tehát, hogy ilyen viszonyok között hajlandók lennének személyzetüket hozzá nem értő elemekkel növelni. Még legnagyobb kilátással a mezőgazdasági munkában való elhelyezkedés kecségtetett és azt ajánlották az ifjuságnak, hogy lehetőleg *malmokban, szállítószalagokban és szállítóknál*, mint szállításkísérő helyezkedjék el.

Az ankét tehát egyáltalán nem vitte előbbre a kérdés megoldását és csak

Székesfővárosi házinyomda 1920

arra volt alkalmas, hogy az ifjuságnak megmutassa, mennyire reménytelen és kilátástalan helyzete.

A munkabizottság azonban nem csüggedt és maga vette kezébe az ifjuság elhelyezkedési akcióját. Sorra jártak a vezetők az egyes gyárakat, nagyobb üzemeket, kereskedéseket, vállalatokat és az egyetemi ifjuság kétségbeesztő helyzetét feltárva, kérték azok vezetőit, hogy amennyiben lehetséges, helyezzenek el néhány egyetemi hallgatót az illető üzemben. Es ekkor kiderült, hogy az ankéton résztvett urak a valóságnak teljesen megfelelően tárták fel a helyzetet. Az ötezer hallgató közül mindössze ötvennek sikerült az elhelyezését úgy ahogy biztosítani. Igy a *Weisz Manfréd-gyárban* és a *Ganz-villamoságinál* husz-husz hallgatót mint tisztviselőt fogadnak fel, ugyanilyen minőségben alkalmaz három-három hallgatót a *Ganz-Danubius* és az *alberfalvai vegyigyár*. Ezenkívül egy hallgatót hajlandó alkalmazni a *székesfővárosi kertészet*.

A többi vállalatoknál mindenütt a *legridegebben utasították vissza az egyetemi hallgatókat és sokszor mint közönséges kéregetőkkel bántak el velük*. Valóban megdöbbentő az a szűk látókörre valló kulturelles magatartás, amelylyel a konjunkturakon nagyraótt kereskedői és iparostársadalom a magyar egyetemi ifjuság igazán igénytelen kérését visszautasítja és ezzel a jövő kulturnemzedékét a pusztulásba dönti. Nincs az a balkáni állam, amelynek polgárai olyan közömbösséggel és el-lenszenyvel viseltetnének saját kul-

közömbössége, mely nem tud szatócs-
felke korlátolságán felülemelkedni, még
ezt a keserves kenyeret se tudja meg-
adni annak a néhány lelkes ifjunak,
akik hivatala vannak a gyönyörű
multa visszatekintő magyar kulturát
fenntartani és tovább építeni.

turájuk iránt, mint a magyar nagy-
üzemek vezetői. Rettenetes dolog még
elgondolni is, hogy egyetemi ifjuságunk
nagy részének szákolással, kapálással,
közönséges napszamos munkával kell
megkeresnie mindennapi kenyerét és
a magyarság mai vezetőosztályának